OŘÍK

Farní zpravodaj

OSTROVAČICE, ŘÍČANY, VEVERSKÉ KNÍNICE

5. DUBNA 2020

ČÍSLO 37

Milí farníci, přátelé!

Chystáme se oslavit Kristovo vítězství nad smrtí a nad každou temnotou. Na jeho vítězství máme podíl, na křtu sv. jsme totiž zemřeli a vstali z mrtvých spolu s Kristem.

V uplynulých dnech se hodně hovořilo ve sdělovacích prostředcích ještě o jiném vítězství, týkajícím se křesťanů v České republice, ohledně Mariánského sloupu: Tento sloup byl postaven v roce 1650 na poděkování za obhájení Prahy před švédskými vojsky (v roce 1648), byl stržen 3. listopadu 1918, a nyní může být sloup opět postaven – tak totiž rozhodl Pražský magistrát.

Staroměstské nám. na rytině z roku 1841, snímek z Wikipedie

Přemýšlím o vítězství obecně i o cestě člověka za vítězstvím. K vítězství se může přicházet různými cestami, příběh vítězství se odehrává podle různých vzorců:

Bývá to příběh někoho výjimečného, kdo je obdařen zvláštními schopnostmi či talentem. Takový člověk na své cestě za vítězstvím nedá nikomu jinému ani šanci.

Nebo je to naopak příběh člověka (či skupiny lidí) se špatnými výchozími podmínkami. Nikdo mu nedával šanci, kvůli chudobě, nemoci či jiným handicapům, ale on nesmírným úsilím nakonec vítězství dosáhl.

Ježíšova cesta k vítězství je výjimečná, protože je z velké části cestou sestupu. Každý se může k Ježíši připojit – nemusí být ani zvlášť nadaný, ani mít zvlášť silnou vůli nebo jiné přednosti. Stačí důvěřovat a milovat.

Ježíšovo vítězství nedělí svět na ty, kteří vyhráli a kteří prohráli. Jeho podstatou je sjednocení světa v lásce, při kterém vyhrávají všichni. Radujme se, že máme na tomto vítězství podíl, i když třeba v některých jednotlivých bojích prohráváme!

Radost z Kristova vítězství a plnou účast na něm přeje a vyprošuje

P. Ludvík Bradáč

Pražská legenda

Václav Renč

Znáte mne, bláhoví? Znáte mne, zběsilé děti?
Míříte dobře svůj hněv? Já po staletí
vzdech za vzdechem sbírám, jenž z vašich dějin se dere.
Konejším úpění zjevná i tajná, zřím ve sny plaché i šeré,
z teskných i vzpurných mlčení vašich formuji slovo,
ať vladařovo či básníkovo
a z vašich bludů rýžuji pravdu, zářivé zrní
a v píseň obracím bolesti vaše, vy bolestiplní!

Já hledala vás.
Když vražedné vojácké šprýmy
otrle klely mým jménem, já nebyla s nimi.
Když korouhví mou se rouhavě zdobily loupežné zbraně
a čalouny hrdelních soudů, já trpěla na vaší straně.

Když chudoba žalná z krvavých cárů šat nového života tkala,
já v ústech vašich se písněmi radovala,
já, jež ve svém mlčení uzamkla všechen pláč lidský,
já zvyklá po věky pod křížem stát – já vítězná vždycky…

Pražská Legenda je báseň sepsaná Václavem Renčem v roce 1957 v Leopoldově. Základem básně je stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Vybranou část díla zhudebnil Zdeněk Pololáník.

Zveřejnění básně zde na tomto místě má být malou připomínkou nečekaného zvratu v dlouhodobé snaze Mariánský sloup obnovit. Ze sdělovacích prostředků jsme se nedávno dozvěděli, že Magistrát hlavního města Prahy koncem ledna schválil postavení repliky sloupu na stejném místě, kde kdysi stál originál.
Možná pomohla i jedna z mnoha petic, ta, kterou z podnětu bystrckých účastníků podepisovali mnozí další zúčastnění na „naší“ lesní mši u Helenčiny studánky loni v červenci. Autorem nového díla je sochař Petr Váňa, který se svými pomocníky již zahájil na Staroměstském náměstí potřebné zemní práce.

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY

P. Ludvík Bradáč

Zelený čtvrtek	čtvrtek 9. 4.	17:00 19:00	Veverské Knínice Ostrovačice
Velký pátek	pátek 10. 4.	17:00 19:00	Veverské Knínice Ostrovačice
Bílá sobota **Velikonoční vigilie**	sobota 11. 4.	19:00 21:00	Ostrovačice Veverské Knínice
Boží hod velikonoční	neděle 12. 4.	7:30 9:00 10:30	Ostrovačice Říčany Veverské Knínice
Pondělí v oktávu velikonočním	pondělí 13. 4.	8:30	Ostrovačice

Tyto bohoslužby, stejně jako další aktivity v následující tabulce, byly plánovány daleko dříve, než vypukla epidemie koronaviru.
Pravděpodobně je nebude možné kvůli nastalé karanténě uskutečnit.

Modlitba za ukončení virové epidemie

S láskou a prosbou o modlitbu s požehnáním poslal jáhen Vladimír ze Zbraslavi

Bože náš Otče, Stvořiteli světa, všemohoucí a milosrdný,
z lásky k nám jsi poslal na svět svého Syna jako lékaře našich duší a našich těl.
Shlédni na své děti, které se v této obtížné, zmatené a zděšené době v mnoha částech Evropy a světa na Tebe obrací a hledají sílu, spásu a úlevu.
Osvoboď nás od nemoci a strachu, uzdrav naše nemocné, utěš jejich rodiny,
dej moudrost našim vládcům, sílu a odměnu našim lékařům, sestrám a dobrovolníkům, věčný život mrtvým.
Neopusť nás v době zkoušky, ale osvoboď nás ode všeho zla.
O toto prosíme Tebe, který se Synem a Duchem svatým žiješ a kraluješ
na věky věků. Amen.
Maria, matko uzdravení a naděje, oroduj za nás!

KALENDÁRIUM BOHOSLUŽEB A AKCÍ PRO LÉTO 2020

P. Ludvík Bradáč

Farní pouť	16. 5.	Chtěli bychom letos navštívit Mikulov a okolí.
Setkání seniorů	20. 5.	V 9 hodin na faře v Ostrovačicích se setkají starší farníci.

Novéna k Duchu sv.	22. 5. – 30. 5.	V pátek po slavnosti Nanebevstoupení Páně začne v říčanském kostele obvyklá novéna k Duchu svatému. Každý den se bude modlitba konat v 19:30. Výjimkou je čtvrtek 28. 5., kdy začneme ihned po skončení mše sv. v Říčanech, tedy zhruba v 18:45.
Seslání Ducha svatého	31. 5.	Tuto velikou slavnost oslavíme při nedělních bohoslužbách v obvyklou dobu.
Noc kostelů	5. 6.	I v tomto roce se návštěvníkům, věřícím i nevěřícím, otevřou kostely a modlitebny v Brně a okolí.
Těla a Krve Páně	14. 6.	V 8 hodin bude bohoslužba slavnosti v Ostrovačicích a v 10 hodin ve Veverských Knínicích. V Říčanech bude slavnostní mše svatá o svátku Božího Těla ve čtvrtek 11. 6. v 18 hodin.
Táborák pro děti	19. 6.	Před koncem školního roku se bude konat obvyklé setkání dětí u táboráku. Začátek je v 16 hodin.
Jáhenské a kněžské svěcení	20. 6.	Svěcení jáhnů i kněží se bude konat v brněnské katedrále v 9 hodin
Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, hlavních patronů Moravy	5. 7.	O svátku našich věrozvěstů bude obvyklý nedělní pořádek mší sv.
Charismatická konference	8. 7. – 12. 7.	Katolická charismatická konference se letos uskuteční opět na výstavišti v Brně.
Prázdniny na faře	19. 7. – 25. 7.	Děti, které v předchozích letech o prázdninách na faře bydlely, se již moc těší na dny strávené spolu při modlitbě, hře i poučení.
Mše sv. v lese	20. 7.	Opět se chystáme slavit mši sv. na krásném místě u Helenčiny studánky – tentokrát je jiný den i čas. Mše sv. se bude konat v pondělí v 16 hodin.
Setkání seniorů	12. 8.	Na faře v 9 hodin se bude konat obvyklé setkání, plné poučení i povzbuzení.
Pěší pouť na Velehrad	20. 8. – 22. 8.	Jako loni se na Velehrad vypravíme pěšky z Ratíškovic. Celková pěší trasa je dlouhá zhruba 30 km. Vyvrcholením bude mše sv. na Velehradě 22. 8. v 11:30. Mši sv. bude sloužit o. biskup Vojtěch Cikrle.
Pouť rodin	29. 8.	XVII. diecézní pouť rodin bude probíhat v areálu kláštera ve Žďáře nad Sázavou.
Výlet na Šmelcovnu	5. 9.	Jako v předchozích letech půjdeme pěšky z Javůrku (sraz v 10 hodin) na Šmelcovnu, kde se pomodlíme v kapličce a osvěžíme v restauraci „U Čadíků“.
Dožínky	6. 9.	Při nedělních mších svatých poděkujeme Bohu za letošní úrodu.

KRÁTKÉ OHLÉDNUTÍ ZPĚT

Kulatá výročí

Redakční rada

V období, které uplynulo od vydání posledního čísla zpravodaje, se v rámci společenství Oříku několik jeho členů dožilo krásných kulatých narozenin.
Při této příležitosti jim do dalších let přejeme všechno dobré, radost a štěstí, hodně zdraví a spokojenosti a hojnost Božího požehnání.

V lednu se Petr Nekuža z Říčan dožil 60 let,
v tomtéž měsíci se Anna Strakonová z Veverských Knínic dožila také 60 let.

V únoru oslavili krásné výročí 55 let společného života
manželé Kochovi z Veverských Knínic.
V březnu si připomněli 50. výročí svého manželství
manželé Hájkovi z Rosic.
Oběma manželským párům do dalších let přejeme Vše dobré
a hodně Božího požehnání!

Bohumil Poláček, farář ve Velké Bíteši, slavil v lednu 65. narozeniny
a PhDr. Karel Cikrle v únoru slavil 85. narozeniny.

Stalo se pravidlem, že v tomto odstavci redakční rada pravidelně zveřejňuje výročí farníků, která se týkají předchozího období.
Přicházejí však chvíle, kdy je potřeba udělat výjimku. Rádi proto připomínáme, že letos v červnu oslaví náš pan farář ThDr. Ludvík Bradáč 30 let svého kněžství,
a 6. září dovrší 55 roků svého života.
K oběma výročím mu dopředu upřímně gratulujeme a přejeme vše dobré,
zdraví, hojnost Božích požehnání a stálou pomoc Panny Marie!

Přehled svátostí a pohřbů v roce 2019

P. Ludvík Bradáč

Ostrovačice

křest	**3**	*Laura Anna Blechová, Iza Cecilie Černín, Sebastián Kristián Kadeřábek*
svatba	**1**	*Milan Kryštof a Eva Tyrychterová*
1. sv. přijímání	**2**	*Eliška Brázdová, Amálie Lukašíková*
pohřby	**2**	*Terezie Valešová, Jiří Ševčík*

Říčany

křest	5	*Františka Staňková, Anna Svozilková, Ondřej Jan Merta, Viktorie Kateřina Vaverková, Jakub Rostislav Vaverka*
1. sv. přijímání	6	*Martin Ďásek, Vítek Pospíšil, Marie Radová, Helena Staňková, Leoš Buršík, Zuzana Rousková*
pohřby	5	*Miloš Rousek, Hana Procházková, Alois Kříž, Anna Cahová, Ludmila Chrástová*

Veverské Knínice

křest	3	*Natálie Kotačková, Ester Kratochvílová, Dorian Antonín Šedý*
1. sv. přijímání	3	*Julie Cardová, Jakub Carda, Martin Skalický*
pohřby	5	*Jiří Stejskal, František Ševčík, Františka Procházková, Jan Vašek, Anežka Zounková*

100. výročí nedožitých narozenin P. Josefa Janšty

Jarmila Pololáníková

V roce 2014 jsme si připomněli 30. výročí úmrtí P. Josefa Janšty a 70. výročí jeho kněžského svěcení. Zemřel 1. srpna a mše sv. byla za něho obětovaná koncem července v kostele v Ostrovačicích. Tehdy jsme poznali jeho rozvětvenou rodinu, která zaplnila téměř celý kostel.

Uběhlo několik let a opět jsme se sešli s jeho příbuznými v sobotu 22. února t. r., kdy jsme pamatovali na jeho 100. nedožité narozeniny, které byly 18. února.

Oslava a mše sv. v kostele v Ostrovačicích byla iniciována především ze strany příbuzenstva P. Josefa Janšty, které jako před léty, zaplnilo náš kostel. Mši svatou sloužil prasynovec P. Janšty – P. Vojtěch Janšta, syn pana jáhna Josefa a manželky Janštových. Na rozdíl od minulých let se příbuzní ujali všech funkcí kolem oltáře, včetně doprovodu na varhany.

V kázání vzpomněl P. Vojtěch na svého prastrýce, kterého znal většinou z vyprávění svých rodičů. Zmínil se o působení P. Josefa ve studené, nehostinné Fryšavě za minulého režimu, upozornil na důležitost zachování tradic. Ať jsou to tradice v jakékoliv oblasti, neb jejich dodržování stmeluje jak rodiny, tak i farní společenství a poskytuje radost ze vzájemné pomoci.

P. Josef Janšta byl knězem, který lnul ke své rodině, ale v jednání nedělal rozdíly mezi pokrevní rodinou a svými farníky. Rád se o cokoliv dělil i o věci hmotné, neb byl zásady, že kněz má být chudý jako Pán Ježíš, který neměl, kam by hlavu složil. Byl příkladem pracovitého člověka, který plně prožíval své kněžství, ale zároveň měl rád i práci na zahradě a při úpravách kostela po 2. vatikánském koncilu.

V jednání s lidmi byl upřímný, vstřícný, sdílel jejich radosti a strasti. S úsměvem na tváři a se srdcem na dlani řešil každodenní povinnosti. Miloval varhanní hru a zpěv, zejména o svátcích, neb si plně uvědomoval její zásadní slavnostní dosah při bohoslužbách.

V ten den – 22. února – byl svátek Stolce sv. Petra a mši sv. s P. Vojtěchem celebroval náš pan farář Ludvík Bradáč. Mše sv. byla slavnostně ukončena papežskou hymnou. Poté náš pan farář vyzval přítomné hosty, aby se – pokud mají zájem – seznámili s farou a jejími prostorami, než odjedou na hřbitov. Když jsme se v kostele zběžně rozloučili se svými milými hosty, vzpomněla jsem si na jeden z výroků P. Josefa Janšty, že „jeho domov je na faře v Ostrovačicích mezi farníky."

Není tedy divu, že chtěl být v Ostrovačicích i pohřbený. Což se mu za jeho neúnavnou službu Pánu Bohu také splnilo.

P. J. Janšta

Ještě jedno ohlédnutí za životem otce Josefa Janšty

Marie Ševčáková

V sobotu dne 22. února 2020 jsme si při mši sv. připomněli 100. výročí nedožitých narozenin našeho bývalého kněze P. Josefa Janšty. Narodil se 18. února 1920. V naší farnosti působil v letech 1971-1984. Přestože od jeho smrti uplynulo již více než 35 let, zůstává stále v srdcích a mysli těch, kteří jej znali a měli rádi. Nám všem byl dobrým příkladem na cestě k Bohu i k lidem.

U stejného oltáře tentokrát stál opět P. Janšta. Sloužil mši sv. spolu s naším duchovním otcem Ludvíkem. Byl to však prasynovec otce Josefa – P. Vojtěch Janšta. Jak je vzácné a milé potkat se s takovým pokračováním rodu Janštů! Při této mši svaté se nedala přehlédnout ani široká rodina příbuzných. Otec Josef se i jako kněz rád setkával se svojí rozvětvenou rodinou a jeho příbuzní s ním. Jak je vidět, tato tradice přetrvává dodnes.

Otec Vojtěch měl 2 roky, když P. Josef Janšta zemřel, tak ho vlastně ani nepoznal. Ale díky rodině, která vzpomínku na jeho prastrýce uchovávala a taky předávala dál, se s jeho památkou seznámil i on sám.

O tradici hovořil P. Vojtěch Janšta také v kázání. Aby se z něčeho stala tradice, je třeba si danou událost stále připomínat. Jako si příbuzní otce Josefa Janšty připomněli jeho nedožité sté narozeniny, i v církvi si už více než 2000 let připomínáme narození Ježíše Krista. Není to tradice v daném slova smyslu. Víra nemá být jen tradicí, je třeba ji žít a tím se liší od tradice. Ale jako se o někom stále mluví a připomíná se v našich myslích, tak se i víra tradičně předává z generace na generaci. Není jisté, jestli si někdo za 20, 50 let vzpomene na P. Janštu, důležité je, čím pro nás mnohé byl. Snažil se svým životem předávat víru, naději a lásku. Toto je úkol i pro nás a pro další pokolení.

Poděkování farnosti Ostrovačice

Ludvík Bradáč, farář

I v roce 2019 pokračovaly práce na kostele v Ostrovačicích i na tamní prelatuře. Na obou objektech se opravila část krovů a střechy. Všechny tyto opravy byly umožněny příspěvky, za které chceme poděkovat. Obdrželi jsme tyto příspěvky:

Na kostel v Ostrovačicích:

- Ministerstvo kultury 400 000,-
- Městys Ostrovačice 150 000,-

Na prelaturu:

- Ministerstvo kultury 800 000,-
- Jihomoravský kraj 375 000,-

Moc děkujeme!

Žehnání vína 2019

Pavlína Kadlčková

Dne 26. 12. 2019 proběhlo ve farním centru v Ostrovačicích již tradiční žehnání vína u příležitosti svátku sv. Jana Evangelisty. Farníků se tentokrát nezúčastnilo mnoho, ale naše řady rozšířily nově i dvě farnice z domašovské farnosti. Po počátečním požehnání přinesených lahví otcem Ludvíkem vytrvali všichni v přátelském společenství a sváteční náladě.

A protože někteří projevili přání prohlédnout si faru, byla provedena exkurze s odborným výkladem našeho milého pana faráře „od půdy až do sklepa“. (Kdo ostrovačickou faru znáte, víte, že „půda“ je nadnesená, ale do sklepa se účastníci podívat mohli.)

Radostná a družná nálada vydržela účastníkům celé odpoledne až do požehnání na šťastnou cestu domů. A tak si všichni mohli opět připomenout a snad i prožít verše z knihy Sirachovcovy 31,27-28: Jaký je život, když schází víno? Bylo stvořeno lidem pro radost. Obveselením srdce a radostí duše je víno, které se pije střídmě a ve vhodnou chvíli.

O KŘESŤANSKÉ POMOCI

Výsledky sbírek v našich kostelích

P. Ludvík Bradáč

Datum	Účel	Ostrovačice	Říčany	Vev. Knínice
24.12.2019	farnost	6430	7260	5640
25.12.2019	farnost	5270	7520	6050
2.2.2020	farnost	4300	4950	2190
23.2.2020	Haléř sv. Petra	2700	5580	7720
8.3.2020	farnost	2700	4530	2850

Tříkrálová sbírka 2020 v obcích Oříku

Jiří Koch

V období svátku Tří králů proběhla i letos v našich třech obcích Tříkrálová sbírka. Je organizována katolickou Charitou ČR, letos v celostátním měřítku už podvacáté. U nás nepřetržitě od roku 2006.

Tříkráloví koledníci při ní jdou od domu k domu, zpívají známou písničku a do zapečetěných pokladniček vyprošují peněžní dary pro pomoc potřebným. Výtěžek sbírky ukazuje, že naši spoluobčané mají dobré srdce, důvěřují sbírce a rádi přispějí pro dobro těch, kteří se bez pomoci různých charitativních projektů neobejdou. Díky těmto finančním darům lze lépe a ve větším rozsahu pomáhat seniorům, matkám s dětmi v tísni, lidem s postižením, rodinám v tíživé situaci, sociálně vyloučeným a lidem bez domova. Menší část výnosu putuje také na charitativní projekty pro chudé v zahraničí.

Koledníci letos v Ostrovačicích vykoledovali 31.627 Kč, ve Veverských Knínicích 34.542 Kč a v Říčanech dokonce vysokou částku 100.044 Kč.

Za tento krásný výsledek je nutno poděkovat ve všech obcích přímým organizátorům a těm, kteří se na přípravě podíleli za místní samosprávy. Velké poděkování patří ovšem především obětavým koledníkům a jejich vedoucím, kteří jsou pro konání sbírky nepostradatelní.

Upřímné poděkování patří pak hlavně všem občanům, kteří ukázali, že mají dobré srdce a dobrou vůli, a kteří svým darem projevili tak velkou míru štědrosti!

Pro úplnost ještě uveďme, že ve všech obcích Oblastní charity Rajhrad, kam spadají farnosti Rosického a Modřického děkanství, se vybralo 4,716.871 Kč.

V naší brněnské diecézi představuje finanční výsledek sbírky 30,239.545 Kč, a v celé České republice jde o rekordní částku 130,326.783 Kč!

Česká katolická charita ujišťuje, že vybrané peníze jsou každým rokem využity pro realizaci větších i menších projektů pro lidi v nouzi. Letos se namátkou v naší blízkosti počítá s podporou hospice v Blansku, s pořízením kompenzačních pomůcek pro Domácí zdravotní péči v Přerově.

Bude z nich financována rekonstrukce některých vícelůžkových pokojů na jednolůžkové v hospici sv. Josefa v Rajhradě, kde navíc pro hospicové pacienty postaví nový výtah a nakoupí zdravotní a kompenzační pomůcky a pomůcky pro imobilní klienty.

Oblastní charita Rajhrad i touto cestou zprostředkovaně děkuje všem dárcům ze své územní působnosti, kteří vlídně přijali koledníky a přispěli jakoukoliv částkou do jejich pokladniček!

Koledníci z Ostrovačic, Vev. Knínic a z Říčan

POUTNÍ MÍSTO VELEHRAD

XX. pěší pouť / 17.–22. 8.

Velehrad 2020

na poděkování svatým Cyrilu a Metoději, otcům naší víry a s prosbami za rodiny, církev a vlast, národ i Evropu a zvláště za mír a příhodné počasí – s dodatkem patrona poutníků „Dá-li Pán…“ Jak 4,15.

Přípravná etapa:

- **neděle 16.8. v 16 hod.** / **sraz u Cyrilometodějské lípy** mezi Sirákovem a Újezdem na hranicích diecézí, evropském rozvodí a historické hranici Čech a Moravy – modlitba a pak pěšky do N. Veselí – 5,2 km, tam večeře a nocleh, další přípravná etapa: Radešínská Svratka – Vítochov.
- **pondělí 17. 8. v 8.00 hod. z kostela sv. Václava v Novém Veselí** přes Kotlasy a Ostrov a v 15.15 je mše sv. v Netíně a dojdeme do Velkého Meziříčí.

Začátky dalších proudů:

- Vranov n. D. v 15.00 (s poutníky z Jeníkova u Teplic), Vítochov ve 12.00 po Anděl Páně, Sebranice u Litomyšle.
- **úterý 18. 8.** / pokračujeme dál ze Znojma, Velkého Meziříčí a Olešnice.
- **středa 19. 8.** / Olomouc, Brno Bystrc, Valašské Meziříčí, Skalka u Trenčína: česko-slovenský proud s Petrem Hirschem, Prostějov: čtyři závěrečné etapy z celkových sedmnácti pěší pouti z Levého Hradce.
- **čtvrtek 20. 8.** / Skalica, Ratíškovice.
- **pátek 21. 8.** / všechny proudy pokračují dál, další proud vychází z Brankovic.
- **sobota 22. 8.** / Uh. Brod, Nedachlebice.

V sobotu 22. 8. se všechny ostatní proudy se spojí a vycházejí v 8.00 z Boršic u Buchlovic (dojeďte za námi) **anebo v 9 hod. z Tupes.**

Velehrad / sobota 22. 8.

- **10.30** / **obnova zasvěcení, přijetí do Společenství čistých srdcí**, jeho členové vedou modlitbu růžence.
- **11.30** / **MŠE SV. – slouží brněnský biskup O. VOJTĚCH CIKRLE.**
- **14.30** / **premiéra filmu Pěšky a bez hranic** o putování na Velehrad ze 4 různých míst ve 4 ročních obdobích – sál kard. Špidlíka.
- **cca 15.45** / **požehnání a rozloučení.**

S sebou: karimatku a věci na spaní. Zavazadla (i unavené poutníky) vezme doprovodné vozidlo. Spíme vždy pod střechou.

Přihlášky: Mons Jan Peňáz – http://www.poutnik-jan.cz
P. M. Dunda – http://www.fatym.com
jáhen Ladislav Kinc – kinc@dieceze.cz

Děkanátní setkání z pohledu organizátora

Anežka Ondráčková

Již druhým rokem jsem se zapojila do organizace setkání mládeže našeho děkanství. První myšlenka se zrodila před rokem a půl v létě na diecézním centru života mládeže v Osové Bítýšce. S partou mladých lidí jsme se účastnili největší akce, kterou centrum pořádá - Mamre týdne. Zjistili jsme, jak skvělé lidi máme ve svém okolí a ani jsme o tom nevěděli. Poprvé jsme se setkali ve Střelicích a rok na to 14. 12. 2019 v Oslavanech.

Ve chvíli kdy jedete na nějaké setkání mládeže jako účastník, vidíte hotovou práci, je o vás postaráno a celý program si můžete užít naplno. Jak to má organizátor? Je to jen o přípravě před samotným setkáním a pak už si program užíváte spolu s ostatními?

I když se mi přípravy nezdály tak náročné přesto setkání předcházelo několik schůzek organizačního týmu a samostatná práce. Každý člen má své úkoly, které musí splnit s dostatečným předstihem, ale i úkoly, které se musí zajistit během setkání. Na první schůzce se domluví ty nejpodstatnější věci, bez kterých se nelze posunout (místo, datum, čas, téma) a pak se začne sestavovat samotný program. Nakonec už se jen vyladí detaily. Důležité je hned od začátku každému bodu programu dát i časové rozmezí a rozmístit body tak, aby se části náročnější na soustředění prolínaly s těmi oddechovými. Vždy chceme do programu zařadit nějaké bližší setkání s Bohem. Ve Střelicích to byly chvály v kostele, v Oslavanech jsme zahájili celý program mší svatou, na kterou dorazilo i několik kněží z děkanství. Zároveň vybíráme i nějaké místo v nejbližším okolí, kde na účastníky čeká překvapení.

Jako téma jsme vybrali synodu o mládeži. Věděli jsme, že spousta mladých o tomto tématu nemá vůbec povědomí, nebo o něm jen slyšela, ale víc se o něj nezajímala. Měli jsme možnost požádat otce Jiřího Mikuláška, aby si na setkání připravil krátký vstup. Na toto téma měl již dříve přednášku pro kněze. Synoda má soustu podtémat, ale asi to nejdůležitější a zároveň to, na co jsme se nejvíce zaměřili v diskuzních skupinkách, bylo následující: mladí a víra, vztah s Bohem, důvěra k Bohu, jaký vliv má internet a sociální sítě na moji víru, jaké je moje povolání a zda se za něj modlím, mladí v církvi a zapojení do života ve farnosti. Osobně mám velmi ráda diskuze ve skupinkách, protože si z nich odnesu nespočet postřehů a zajímavých názorů. Nemá to tak ale každý, a proto je těžké diskuzní skupinku vést. I přes to, že se někteří moc zapojit nechtěli, byla diskuze příjemná a hlavně přínosná. Někteří se svěřili, jak je pro ně těžké stát si za svou vírou mezi spolužáky, důvěřovat Bohu a dát najevo slova „buď vůle tvá“ nebo i to, že by se rádi zapojili do činnosti ve své farnosti, ale nemají podporu ani od kněze a víra je tak pro ně ještě těžší. Myslím, že je dobré rozvíjet život ve farnostech a podpora od ostatních je velmi důležitá.

Během svačinové pauzy jsme měli možnost slyšet krátkou přednášku jáhna Jaroslava Zoubka ze Střelic, která byla velmi zajímavá i zábavná. Povídal o své práci vojenského kaplana a půlroční misi v Africe, ze které se vrátil pár týdnů před setkáním. Vyprávěl, jak vypadal jeho výcvik před odjezdem i o tom, jakou roli hraje Bůh v takovém prostředí a v situacích, které na misi zažil.

Celé setkání jsme zakončili v kapli Matky Boží, která je součástí oslavanského

zámku a bývalého kláštera. Před vchodem každý dostal svíčku, kterou si zapálil a za zvuku houslí vcházel do kaple. Dozvěděli jsme se něco z historie kaple, zazpívali jsme pár písní a po krátkém zamyšlení jsme měli možnost dostat individuální požehnání od přítomných kněží a jáhna. Nejsilnější chvíle celého setkání pro mě bylo právě závěrečné požehnání. Když jsem mohla zpívat spolu s dalšími padesáti mladými lidmi a sledovat, jak si jeden po druhém chodí pro své požehnání. Jak písnička končila, kněží si dali požehnání navzájem i mezi sebou. Byl to takový symbol, že si váží požehnání a i pro ně je důležité. Nejsou neomylní, ani dokonalí, ani bez hříchu a nevyvyšují se nad nás. Zkrátka jsou na tom před Bohem stejně jako všichni ostatní. Tento pocit mám v sobě stále a pomáhá mi vnímat církev lépe. Není totiž lehké nahlížet na církev vždy jen kladně, když vám současnost i historie předhazují její nedostatky.

Organizátor vždy danou akci vnímá jinak než účastník. Ani lépe ani hůře, prostě jinak. Nedá se to moc srovnávat. I když tomu věnujete svůj čas a nemáte možnost si celý program užít bez toho, že zařizujete další věci, aby vše klaplo, stojí to za to. Každé setkání s přáteli na domlouvání dalšího bodu programu, poznávání nových lidí, kteří mě něčím obohatí nebo i inspirují a celkový pocit, když už je čas se po celém dni rozloučit, mě naplní pocitem radosti.

Chtěla bych pozvat každého mladého člověka, aby se účastnil podobných akcí a pokud se nebojí, zapojil se i do organizace. Měli bychom být vděční za to, kolik máme možností na setkání s mladými, kteří mají stejnou víru jako my. Taky bych chtěla poprosit všechny dospělé, rodiče i kněze, aby podporovali mladé v účasti i organizaci života ve farnostech.

Prázdniny na faře 2020

Ivoš Ďásek

Letos se uskuteční již 10. ročník
dětského tábora Prázdniny na faře
v Ostrovačicích7
pro věřící kluky a holky od 5 do 14 let.
Termín:
od neděle 19. 7. 2020 do soboty
25. 7. 2020.
Více informací (přihláška, seznam věcí)
na webových stránkách www.orik.cz

Pojďme spolu - 3. ekumenická pouť jižní Moravou

Pozvánku zaslal Mons. Jan Peňáz, poutník a organizátor a propagátor poutního hnutí. Rádi ji zveřejňujeme, ale současně případné zájemce upozorňujeme na platný nouzový stav, který může trvat i v předpokládaném termínu konání poutě. Pak by

pouť byla buď zrušena, nebo přesunuta na jiný termín. Sledujte proto pokyny organizátorů. Což se může týkat i jiných aktivit uvedených v tomto čísle Oříku.

Pouť organizují Matice velehradská, Římskokatolická farnost u sv. Tomáše v Brně a Brněnský seniorát Českobratrské církve evangelické.

Pouť navazuje na tradici poutí katolických, např. vranovské, křtinské nebo velehradské, tak na novější tradici brněnských Poutí smíření a dává této tradici ekumenický rozměr připomenutím těch poutí, které konávali v dobách českého baroka jihomoravští evangelíci do Uher. Cílem pouti je připomenout soužití katolíků a evangelíků, Čechů a Němců na jižní Moravě a nabídnout příležitost ke společné modlitbě a zpěvu na těch místech, jež se v minulosti stávala často místem bolestného rozdělení a nepochopení.

Kdy a kde začneme?
25. dubna 2020 v 8.45 hod. sraz v kostele sv. Václava v Hustopečích
(odjezd vlaku z Brna 7.40 s přípojem autobusu ze Židlochovic v 8.10 do Hustopečí, příjezd v 8.35 hod.)
Kudy a jak?
Pouť je dlouhá asi 17 km a počítáme s tím, že ji projdeme za 7 hodin včetně zastavení a občerstvení.

Přihlásit se můžete
* od 23. 2. do 15. 4. 2020 buď pomocí elektronického formuláře na adrese **www.pojdme-spolu.cz** (Petr Peňáz, mobil 732873082), nebo osobně
** na římskokatolické faře u sv. Tomáše (kaplan Jakub Tůma, 775632771) a u předsedy Matice velehradské (Jan Peňáz, mobil 736529221, **www.poutnik-jan.cz**)
*** či na evangelických farách Brno I (farář Jiří Gruber, mobil 776216072), Brno II (kurátor Jaroslav Kučera, mobil 736507779)

Řekli si spolu:
Což nám srdce nehořelo, když s námi mluvil a otvíral nám písmo.
Lk 24, 32

CO SE DĚJE V DIECÉZI A VE SVĚTĚ

Otec biskup Vojtěch slaví biskupské jubileum

Martina Jandlová, tisková mluvčí BB

Rektora Kněžského semináře v Litoměřicích ThLic. Vojtěcha Cikrleho jmenoval dnes již svatý papež Jan Pavel II. dne 14. února 1990 brněnským sídelním biskupem. V pořadí třináctým. Biskupské svěcení přijal v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně 31. března 1990. Biskupské svěcení přijal velmi mladý – ve 43 letech, což je dle statistiky

čtvrtý nejmladší v dějinách diecéze. Svou službu zahajoval po osmnácti letech sedisvakance, kdy v čele diecéze nestál biskup, ale po smrti biskupa Mons. ThDr. Karla Skoupého v roce 1972 ji vedl kapitulní vikář Ludvík Horký. Jako biskupské heslo si biskup Cikrle zvolil jednoduchá slova: „Non ego, sed tu", česky „Ne já, ale Ty" jako zkratku ozvěny slov Panny Marie i Ježíše Krista, jako vyjádření touhy odevzdat svůj život do rukou milujícího Boha.

Biskup Vojtěch Cikrle s papežem Františkem *Převzato z webu BB*

Letos slaví otec biskup Vojtěch 30. výročí své biskupské služby a je nejdéle působícím brněnským biskupem v historii diecéze od jejího založení v roce 1777. Na druhém místě je šestý brněnský biskup Antonín Arnošt hrabě Schaffgotsche, který vedl diecézi dvacet osm let (1842–1870). Aktuálně se dá biskup Vojtěch Cikrle označit také jako „doyen" současného biskupského sboru, protože je dnes nejdéle sloužícím biskupem v českých a moravských diecézích. V letech 1990 až 2018 vysvětil celkem dvě stě čtyřicet tři kněží, z toho v roce 2012 čtyřtisícího kněze brněnské diecéze od jejího založení. Je hlavním světitelem brněnských pomocných biskupů Mons. ThDr. Petra Esterky a Mons. Ing. Mgr. Pavla Konzbula, Dr., a spolusvětitelem dalších sedmi biskupů, např. současného vídeňského arcibiskupa Christopha kardinála Schönborna nebo olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera. V roce 2009 přivítal biskup Cikrle v Brně Svatého otce Benedikta XVI., prvního papeže, který navštívil brněnskou diecézi.

Další biskupská výročí

Převzato z Katolického týdeníku č. 8 (18. – 24. února 2020), kráceno

V roce 1990, jen několik měsíců po pádu komunismu, obsadil Jan Pavel II. léta prázdné biskupské stolce v tehdejším Československu. Napravil tak režimem uměle vyvolanou dlouhodobou sedisvakanci v řadě diecézí. Tehdy jmenoval šest nových biskupů. Dne 31. března 1990 přijali biskupské svěcení Miloslav Vlk a Vojtěch Cikrle a 7. dubna další čtyři: Jan Graubner, Josef Hrdlička, František Václav Lobkowicz a František Radkovský.

V článku je též připomínáno, že dne 13. února 2010, tedy před 10 lety, byl tehdejší královéhradecký biskup Dominik Duka jmenován pražským arcibiskupem.

Coronavirus a křesťanství….

Peter Žaloudek, Vídeň, 15. březen 2020

Když jsem měl to štěstí a mohl připravovat knihu o P. Damiánovi a jeho nezištné službě malomocným, při jejímž průběhu se sám nemocí nakazil a následně na ni i zemřel, narazil jsem v knize Holy Man australského historika Gavana Dawse, profesora historiografie na univerzitě v Honolulu, tuto formulaci: „Oběť P. Damiána a dalších evropských misionářů ve službě malomocným na Havaji patří mezi hvězdná období křesťanství, která si díky tomuto věrohodnému aktu obětavé a nezištné služby těm nejubožejším získalo nesčetné zástupy nových křesťanů.“ Na pomníku, který byl po smrti P. Damiana v roce 1889 postaven na místě jeho působení v Kalaupapě na ostrově Molokai, stojí citát z Evangelia sv. Jana: „Nikdo neprokáže více lásky než ten, kdo za své přátele položí život“ (Jan 15, 13).

Malomocenství je jak známo choroba, na kterou až do objevení léku v roce 1946 zemřely miliony lidí. Stigmatizaci získalo onemocnění tím, že šlo o infekci, při níž museli postižení zůstat izolovaní od zdravých lidí. Izolace byla krutá nejenom proto, že tehdy ještě neexistovala zdravotní péče, na jakou jsme dnes ve vyspělých zemích euro-americké zóny zvyklí, ale také proto, že postižení zůstali odkázáni sami na sebe v nepředstavitelné mizérii. Už je ani nepovažovali za lidi. Bývali vystaveni krutému ponižování. V izolaci se ovšem k sobě mnozí chovali jako zdivočelá zvířata. Tzv. zdravá společnost je vesměs považovala za podřadnou rasu, za hříšné ubožáky, které Bůh trestá za jejich neřesti. Velikost P. Damiána a dalších misionářů té doby byla právě v tom, že v těchto nemocných viděli lidi sobě rovné. Inspirováni Ježíšovým Evangeliem, pokládali je za spolubratry a spolusestry, za něž z lásky obětovali i to nejcennější, své vlastní životy. Tento fenomén nezištné péče o infekčně postižené se táhne celými dějinami křesťanství jako zlatá nit, jako tzv. hvězdné období křesťanství.

Dal jsem si tu námahu a ve Vídni, kde žiji, jsem listoval v objemné a obsáhlé knize zesnulých řeholníků kapucínské provincie Rakouska a Jižního Tyrolska. Tato v Čechách i na Slovensku populární řehole vznikla v 16. století. Kromě jiného udržuje i velice vzácnou a záslužnou tradici vedení tzv. Totenbuch, knihy na způsob kroniky... Od samého začátku své existence se takováto kniha nachází v každém klášteře,

a vždy při úmrtí člena řehole se do ní zapíše jméno, datum, místo působení a někdy i krátký komentář k životu zesnulého. Mottem ke vzniku této knihy je citát z Bible, z knihy Sírachovcovy: „Dej každému živému tvoru dar a neopomeň lásku ani zesnulým.“ (Sir 7, 33)

Dovolím si z ní zacitovat těchto několik informací:
- 27. dubna 1695 v Grazu P. Hilarion z Bad Reichenhallu v Bavorsku ve 42. roce řeholního života. Zemřel jako oběť lásky ve službě morem postiženým.
- 27. dubna 1762 v Klausenu v Jižním Tyrolsku P. Eustach ze Sprinzenbergu u Brixenu ve 32. roce řeholního a 58. roce svého života. Byl horlivý ve službě nemocným zvláště v době nakažlivé nemoci.
- 19. dubna 1637 v Innsbrucku Bratr Blasius Schroff z Rottweilu v Baden Würtembergu ve 35. roce řeholního života a 59. roce svého života. Obětavě sloužil postiženým morem až do své smrti.
- 23. dubna 1643 v Staubigu v Bavorsku P. Thomas Bajazoli z Livinallongo del Col di Lana v Jižním Tyrolsku ve 33. roce řeholního života a 52. roce svého života. Byl vzorným sakristánem. Až do své smrti sloužil s velkou laskavostí morem postiženým.
- 24. dubna 1713 v Tullnu u Vídně P. Januarius z Mistelbachu v 15. roce řeholního života jako oběť lásky v dobrovolné službě morem postiženým.
- 1. června 1607 v Augsburgu v Bavorsku P. Johann Schlosser z Babenhausenu v Bavorsku v 6. roce řeholního života a 27. roce svého života. Obětoval se ve službě lidem postiženým morem.
- 17. srpna 1713 ve Vídni P. Lazarus z Korutan v 7. roce řeholního života byl studentem teologie. Zemřel jako oběť lásky k bližním, postiženým morem.
- 22. srpna 1713 ve Vídni P. Kaspar z Bazileje ve Švýcarsku, ve 21. roce řeholního života. Zemřel ve službě postiženým morem. 7. září 1713 ve Vídni P. Bruno z Landsbergu v Bavorsku, v 15. roce řeholního života. Zemřel po pouhých 8 dnech služby postiženým morem.
- 3. října 1713 ve Vídni bratr Lorenz z Ischlu v Bavorsku, v 16. roce řeholního života. Byl to zbožný bratr, kterého v mladém věku vyrvala smrt ze služby postiženým morem.

V českých zemích je znám případ jezuity Bedřicha Bridela, misionáře, spisovatele a básníka, který roku 1680 zemřel v Kutné Hoře rovněž při pomoci morem postižených.

Mohl bych tak dále z knihy zesnulých pokračovat. V některé dny, v době, kdy právě zuřil mor, a to se dělo v minulosti hodně často (za oběť mu padly desetitisíce lidí), zemřeli v jednom klášteře až tři členové řádu denně. To, co bych chtěl touto stručnou citací z knihy zesnulých zdůraznit, je právě ono tzv. **hvězdné období** křesťanství, kdy se členové církve ve službě infekčně postiženým nezištně obětovali. Hodně jich tehdy v této službě zemřelo. Na druhé straně byla řehole a křesťanství všeobecně „nebesky odměněny“ - kompenzovány jednak tím, že si získaly sympatie a lid rád navštěvoval kostely a bohoslužby, a na druhé straně do řádů vstupovalo mnoho nových a mladých kandidátů a řehole tak nikdy netrpěly nedostatkem členů, jako je tomu dnes.

Ano, z dnešního pohledu by se mohlo polemizovat o tom, jestli náboženství nesehrávalo tehdy i jistou „zavádějící“ roli, poplatnou tehdejšímu teologickému myšlení, a to tím, že příliš zdůrazňovalo tzv. posmrtný život. Znamenalo to přijmout utrpení všedního dne a smířit se s ním jako s přípravou na věčný život, kdy už trpět nebudeme, ba právě naopak, kdy budeme odměněni za to, že jsme zde na zemi trpěli. Ale takové a podobné tendence zkreslující a deformující význam náboženství tu byly a budou vždy. Dnes např. v souvislosti s fanatickými sebevražednými útoky mnohých muslimů či vyznavačů jiných náboženství se náboženství dostává do palby kritiky všech svých odpůrců, kteří říkají, že by náboženství nejraději zakázali, protože jen zavádí a fanatizuje lidi. Koneckonců tomu nebylo jinak ani v době Ježíšově. Mnozí jej milovali a následovali, a jiní ho kritizovali za údajné pokrytectví a vysmívali se mu, že stoluje s hříšníky a prostitutkami a boří prastaré židovské tradice.

To, co mne vždy fascinuje, nejen na P. Damiánovi, ale i na oněch kapucínech a mnoha a mnoha jiných křesťanech, kteří ve službě nemocným, infikovaným a postiženým nasazovali a obětovali vlastní životy, byla jejich obrovská a hluboká víra v Boha! Víra, že tento svět, všechna stvoření, lidé dobří i nedobří, zdraví i nemocní, zkrátka my všichni jsme synové a dcery, děti jednoho, milujícího Boha. Možná měli to štěstí, že vyrůstali v dobrých rodinách, kde vládla harmonie a láska. Možná odpozorovali od rodičů, že milují všechny svoje děti stejnou láskou, bez ohledu na to, jestli je některé dítě chytřejší než jiné, že miluji i ty své děti, které se dopustily něčeho velice zlého, za co třeba musely až do žaláře, a rodiče je přesto nepřestali milovat.

Ale možná zažili ve svém nitru onu podstatu toho, o čem mluví Bible, že totiž Bůh je láska, i když realita života na Zemi někdy ukazuje pravý opak a mnozí se ptají: Jestli je Bůh, jak to, že mohl dopustit takovou nespravedlnost a krutost?

Asi je to veliké tajemství, kterému mnozí nerozumějí, totiž že jsou mezi námi takoví, kteří navzdory krutostem a utrpení v mnoha zemích světa věří, že Bůh je láska a že jsme byli stvořeni z lásky a k obrazu Božímu. Tyto myšlenky mne napadají teď, kdy se epicentrem nákazy coronavirem stala Evropa. Dnes nepotřebujeme mít P. Damiány či obětující se bratry kapucíny, protože soudržnost zemí světa, vzájemná spolupráce a hlavně moderní medicína brzy ukončí vražedné působení viru, anebo alespoň radikálně omezí jeho působení. Ale Damiány či bratry kapucíny a jiné radostné a Bohu oddané křesťany nadále potřebujeme k tomu, abychom si uvědomili, že tato země nám nepatří. Jsme zde jen hosty, tak jako jsou zde hosty všechna jiná stvoření. A potřebujeme je i k tomu, abychom se v důvěře obrátili na Boha a byli schopni přiznat a uvěřit, že je naším otcem. Naším milujícím otcem, který, ať se děje co se děje, chce jen naše dobro. A jestli budeme toho schopni, tak to bude ten největší zázrak. Mnohem větší, než jen překonání viru jménem corona…

ZÁŽITKY A PROŽITKY

Bohoslužba s prosbou o pomoc a ochranu země před koronavirem v den svátku sv. Josefa

Podníceno článkem Jiřího Prinze na sociálních sítích, do zkrácené podoby zpracoval J. Koch

O slavnosti sv. Josefa, snoubence Panny Marie, dne 19. března 2020 se uskutečnila mše svatá u Palladia země české v bazilice ve Staré Boleslavi. Mši celebroval pražský pomocný biskup Zdenek Wasserbauer.

Katolická církev touto mší svatou vyprošovala české zemi ochranu při epidemii koronaviru. Modlitby byly vznášeny za lékaře, všechen zdravotnický personál, dobrovolníky a rodinné příslušníky, za osamocené a staré lidi, ale také za všechny, kteří nesou odpovědnost za stát.

Palladium země české je kovový reliéf Madony s Dítětem, kterému je tradičně připisována zvláštní ochranná moc nad českým národem. Bazilika Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi, v níž je Palladium uchováváno, je proto už po staletí jedním z nejvyhledávanějších poutních míst u nás. O ochranu naší země před epidemií koronaviru sem ve středu 11. března přišel soukromě prosit také kardinál Dominik Duka. „Navštívil jsem Palladium země české a prosil jsem tu, kterou nazýváme Uzdravení nemocných, za odvrácení pohrom nakažlivých nemocí a za všechny naše nemocné. Maria, Matko Boží, pros za nás!," říká ke své návštěvě Staré Boleslavi kardinál Dominik Duka.

Palladium země české, bylo přílohou výchozího článku

Ani výběr data, v němž se bohoslužba za ochranu českého národa uskutečnila, nebyl náhodný. Svatý Josef – snoubenec Panny Marie – je totiž už od poloviny 17. století spolupatronem českých zemí. Na tento den tedy tradičně církev vyzývá věřící ke zvláštním modlitbám a skutkům pokání za českou zemi, zvlášť v této současné naléhavé situaci.

Vzhledem k momentálně platným mimořádným opatřením se věřící mohli bohoslužby zúčastnit prostřednictvím vysílání TV NOE, která z ní zajistila přímý přenos.

Bohoslužba byla zakončena modlitbou litanií v čase nakažlivých nemocí, po které následuje modlitba Otče náš a žalm č. 6. Ukončena je krátkou modlitbou, kterou zde uvádíme.

Pozn.:
Pokud má někdo z uživatelů internetu zájem o širší pohled a využití dalších vhodných modliteb či sledování bohoslužebných programů v mediích, které jsou v době koronavirové karantény věřícím nabízeny, otec Ludvík připravil na webu orik.cz kompletní informativní balíček.

Krátká modlitba v době epidemie

Bože, jenž býváš hříchem rozhněván a pokáním usmiřován,
shlédni milostivě na naše prosby a vzdal od nás metlu svého hněvu,
kterou jsme si zasloužili svými hříchy.
Bože, jenž nechceš smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil,
uděl nám, kteří k Tobě přicházíme se srdcem kajícím, svou milost a
zbav nás svou mocí panující nakažlivé nemoci.
Pane života a smrti, zachovej nás a vytrhni nás svou mocí z každého nebezpečí. Osvěť lékaře, aby nemoc přesně poznali a nemocným věnovali veškerou péči.
Požehnej léky, aby měly žádoucí účinek a nemocným sloužily k uzdravení.
Kéž nás čas Tvého navštívení povzbudí k nápravě života a upevní v nás myšlenky na spásu. Do Tvých rukou poroučíme své tělo i duši.
Vyslyš nás skrze Krista, svého Syna, našeho Pána!

Trochu jiná postní duchovní obnova

Pavlína Kadlčková

Troufám si tvrdit, že na postní dobu roku 2020 hned tak nezapomeneme. Pandemie způsobená virem COVID a nouzová opatření, která panují nejen v České republice, se dotýkají nás všech. Snad každý člověk prožívá v této době „své“ radosti i strasti, někteří větší či menší strach. Mladší generace, která nezažila dobu

komunismu, prožívá úžas nad prázdnými regály v supermarketech a vyzbrojena dnešní technikou okamžitě fotí a rozesílá svým rodičům a kamarádům. Školou povinní zažili obrovskou radost nad nečekanými prázdninami, ovšem jen do té doby, než jim ze školy poslali přehršel úkolů s termíny, do kdy je nutné je splnit a odevzdat. (Holt i učitelé jsou vyzbrojeni moderní technikou.) A tak rodiče, ať již čerpají ošetřovné, nebo mají home office, se stali i učiteli, školními kuchařkami, družináři, případně švadlenami. Všichni se musíme nastalé situaci mentálně přizpůsobit. Myslím, že nejsem sama, komu chybí sociální kontakt a hlavně z duchovního pohledu setkávání při mši svaté. Můžu sledovat v TV Noe (díky Bohu za to), ale přece jen prožitek, zklidnění v kostele a slavení eucharistie to nenahradí. A právě, a možná až trochu s podivem si uvědomuji, že to je TO, co mě nyní nejvíc omezuje.

Chci ovšem na tomto místě také poděkovat. Nemohla jsem se účastnit letošní postní duchovní obnovy s jáhnem Janem Špilarem. Ovšem knínický farník a kamarád Tomáš Piškula nahrával přednášky pro svoji ženu Dášu a dal nám to také k dispozici. A za to mu chci moc poděkovat. Měla jsem před sebou horu prádla na žehlení, vůbec se mi do toho nechtělo a říkala jsem si, čím si to zpříjemním. Vzpomněla jsem si, že mám v mobilu uložené Špilarovy přednášky, tak jsem si je pustila. A byla jsem nadšená!

Nejen, že mi žehlení příjemně ubíhalo, ani jsem nevnímala, jak dlouho u něj stojím, ale naplnila mě dobrá a veselá nálada, starosti v ten moment byly pryč, ale znovu jsem si uvědomovala věci, které sice vím, ale nedokážu je poskládat do takové logické mozaiky nebo se i na různé životní okamžiky podívat z nadhledu a s větší dávkou víry, naděje a lásky. A že těch problémů, o kterých Jan Špilar mluvil, zažíváme

plno – ať se týkají vztahů rodičů a dětí, partnerských vztahů, mužského a ženského uvažování. Některá praktická cvičení, která přednášející zmiňoval, si určitě udělám. I když náramků „Nestěžuji si“ bych spotřebovala plno, a momentálně je stejně nemám kde koupit. Takže ještě jednou, Tomáši, děkuji a hlavně otci Ludvíkovi děkuji za to, že nám vždy tak pečlivě a dobře vybere přednášející.

Závěrem přeji všem pevné nervy, pevné zdraví, pevnou víru a pevnou důvěru v Boží prozřetelnost.

Uctívání svatých…

Peter Žaloudek, Kalaupapa, 16. února 2020

Říká se: jiný kraj, jiný mrav. Platí to nejen, co se týká zvyků, kultury či způsobu života, platí to zřejmě i ve světě náboženství a nábožnosti. Jedním z důvodů, proč se křesťanství ve středověku rozdělilo na římskokatolické a protestantské, byly také odlišné teorie ohledně tradice. Jedni chtěli ctít nejenom Ježíšovo poselství sdělené v evangeliích, ale také tradiční formy, které se v průběhu let a věků přidávaly, mj. uctíváním svatých, a někdy dokonce přisuzováním božské moci. Protestanství naopak chtělo Ježíšovo poselství očistit od různých forem nánosů, vzniklých v průběhu let a ponechat jen to pravé, čisté, ježíšovské, a toto Ježíšovo poselství transplantovat do nové, moderní doby. Jak známo, protestantství uctívá jen obrazy Ježíše Krista, pouze zřídkakdy také jeho matky Marie.

Ať už tomu bylo tak či onak, dnes máme v křesťanském světě katolicismus silně orientovaný na Ježíše, tradice a uctívání svatých, zatímco evangelicko-protestantské náboženství se orientuje především na Ježíšův život. Oba tyto křesťanské směry mají svůj význam a hodnotu, pokud si z nich jejich přívrženci vezmou to, co tvoří jejich podstatu: totiž že všichni jsme děti jednoho Boha, a tedy vlastně sourozenci, Bůh nás stvořil z lásky. Celý náš život by měl směřovat k naplnění lásky k sobě samým, ke všem tvorům, světu a v konečném důsledku k lásce k Bohu. Pomáhá-li uctívání svatých lidem na jejich cestě k dozrávání k lásce, má toto uctívání samozřejmě svůj smysl a význam. Ostatně, jak to řekl i nedávno ve Vídni zesnulý Adolf Holl, každé náboženství k tomu, aby přežilo, aby bylo náboženstvím a nikoli pouhým filozofickým či myšlenkovým směrem, potřebuje přesah, tajemno, skryté posvátno. A jedním z takových „magických” aktů je v katolicismu právě uctívání svatých.

Toto si vždy velice silně uvědomuji, když pobývám na Havajských ostrovech, jak je tomu právě teď. Obyvatelstvo těchto ostrovů je namíchané z různých národností, ponejvíce Filipínců, Číňanů, lidí ze Samoi a vůbec z Mikronésie, Japonců a samozřejmě Euroameričanů. Při návštěvě zdejších kostelů vnímám úkony nábožnosti, na jaké v Evropě (už) nejsem zvyklý. Věřící líbají sochy svatých, a když se k nim nemohou dostat, políbí alespoň svou ruku a tu pak na sochu položí. Je-li socha příliš vysoko, tak políbí třeba deštník či nějakou jinou větší věc a tímto předmětem se pak sochy dotknou. Nikde jinde jsem v kostelích tolik soch neviděl. V nejstarším kostele na Havaji z roku 1837, v katedrále **Our lady of Peace** (Naší Paní, Královny pokoje) v Honolulu jsem napočítal po obou stranách hlavní lodi 30 malých soch svatých,

a kromě nich je v kostele ještě množství jiných velkých soch a obrazů. Některé se samozřejmě v různých obměnách opakují. Přitom by z teologicko-liturgických důvodů stačila jen jedna jediná…

Při nedělní bohoslužbě 9. února 2020 v kostele **Our Lady of good counsel** (Naší Paní, Královny dobré rady) v Pearl City v Honolulu jsem spatřil sochu, kterou jsem doposud nikdy neviděl - sochu muže, u jehož nohou stojí bílá slepice či snad kohout. Hned po mši jsem se zeptal, o jakého svatého se jedná. Kněz, původem Američan, vzácný a výjimečný člověk, otec Bill, ve věku kolem 80 let, se přiznal, že ani on sám takovou sochu doposud nikde neviděl, a to působil 25 let v Indii jako kněz, který neustále všude po světě doprovázel (dnes již svatou) Matku Terezu. Prý se jedná o sochu sv. Petra apoštola, který se všude po světě znázorňuje s klíči v ruce, symbolizujícími Ježíšem mu uložený úkol vedení království Božího na Zemi. Důvod, proč autor této sochy přišel na zcela jinou myšlenku, znázorňující Petrovo selhání („Než kohout zakokrhá, třikrát mne zapřeš"), tkví právě ve slabosti apoštola Petra. Ve slabosti, která jej na druhé straně učinila sympatickým pro všechny ty lidi, kteří svou vinou ve slabé chvilce selhávají, pak ale svého selhání upřímně litují a snaží se být lepšími.

Přiznávám, že po tomto vysvětlení odvozeným z Písma svatého jsem musel uznat, že je to opravdu dobrý argument pro tento způsob uctívání svatého Petra. Byl to člověk zapálený pro Ježíše, který jako jeden z prvních pochopil, že je Ježíš nejenom skvělým řečníkem a léčitelem, ale že je opravdu Syn Boží. V horlivosti neváhal za Ježíše vytasit meč, bít se za něho, všechno pro něho obětovat. Ale i Petr byl jen člověk. Ve chvíli strachu o vlastní život, v okamžiku zbabělosti Ježíše zapřel. Kohout zakokrhal, Petr vzpomněl na Ježíšova slova, hořce a z celého srdce se rozplakal…

V kostele jsem objevil ještě další sochy světců, jaké z Evropy neznám. Znázorňují většinou ty, kteří byli za svaté prohlášeni teprve nedávno.

Socha sv. Petra s kohoutem

Každý z nás má v životě svou vlastní cestu, každý má své zdroje, momenty či události, skrze které čerpá inspiraci k tomu, aby se stal lepším člověkem. Můj letošní pobyt na Havaji mi znovu ukázal, jak důležité je brát druhého člověka se vším všudy, i s jeho projevy nábožnosti. Co je dobré pro něho, nemusí být vždy dobré pro mne. A naopak, moje myšlení, představy a také má zbožnost nemusí být cestou pro toho druhého. Důležité je, abychom nebyli malicherní, nelpěli za každou cenu „na svém", abychom měli otevřeného a svobodného ducha, díky kterému se pak jednou všichni potkáme na cestě správným směrem – na cestě k lepšímu a dokonalejšímu člověku – na cestě k Bohu.

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

V ČR chodí v neděli do kostela 8 % z pokřtěných

Převzato z webu cirkev.cz

Výsledkem ankety mezi účastníky bohoslužeb z října 2019, které se zúčastnilo podle odhadu odboru církevních dat České biskupské konference téměř ľ všech pravidelných účastníků bohoslužeb je, že minimálně jednou týdne chodí do kostela v ČR 375.000 osob, což je 8,2 % z pokřtěných v ČR. Téměř pětina z účastníků jsou mladí do 20 let. Výsledek ankety, kterou si katolická církev v ČR organizuje jednou za 5 let, odpovídá průzkumům veřejného mínění; podle nich 5% respondentů udává, že chodí do kostela pravidelně jednou týdně.

Skutečnost, že pravidelně na bohoslužby chodí jen část věřících, potvrzuje celosvětový trend narůstající osobní víry na úkor ochoty zapojovat se do života institucí obecně. Procento lidí, kteří chodí do kostela každou neděli, se za posledních 5 let (od minulé ankety) mírně snížilo, není to však zásadní. Pokřtěných je v České republice podle aktuálních odhadů ca 43 % obyvatel, ke katolické církvi se však hlásí pouze necelých 30 % obyvatel (STEM 2019). O vánočních svátcích chodí do kostela podle průzkumů 40 % obyvatel, jednou týdně nebo častěji chodí na bohoslužby (nejen katolické) 5-6 % obyvatel.

„Na Moravě je pravidelná účast na bohoslužbách častější. Slouží se zde víc mší, tak je to pro lidi přirozenější. Na řadě míst se staví i nové kostely." říká Stanislav Přibyl, generální sekretář České biskupské konference. *„Ale na příklad v oblastech bývalých Sudet je to náročnější, lidé zde musí svou víru víc obhajovat. Avšak i zde se daří některé kostely opravovat. Kostel uprostřed obce vždy sloužil nejen k modlitbě, ale i jako přirozené místo k setkávání, a lidé si to uvědomují".*

Sv. Jan Sarkander

Převzato z webu BB, kráceno

V letošním roce si připomínáme hned dvě velká jubilea sv. Jana Sarkandera: 17. března uplyne 400 let od jeho mučednické smrti, počátkem května 160 let od blahořečení a 21. května to bude dvacet pět let od jeho svatořečení v Olomouci.

Svatý Jan Sarkander je patronem Moravy a se svatou Zdislavou, rodačkou z Křižanova, patří k nejmladším moravským světcům.

Brněnská diecéze připomíná ještě jednu velkou událost – 22. března 1609 v tehdejším kapitulním chrámu (dnes katedrála sv. Petra a Pavla) na Petrově přijal Jan Sarkander (dnes světec - kněz a mučedník) z rukou olomouckého pomocného biskupa Jana Křtitele Civalliho své kněžské svěcení. Při příležitosti 400. výročí kněžského svěcení sv. Jana Sarkandra v Brně na Petrově byla při této příležitosti v sobotu 21. března 2009 slavena v katedrále sv. Petra a Pavla slavnostní bohoslužba, které se účastnil také moravský metropolita, olomoucký arcibiskup Jan Graubner a litoměřický biskup Josef Koukl.

Jan Sarkander, narozený roku 1576 v polském Skočově, prožil prakticky celý svůj život na Moravě. Po kněžském svěcení působil na několika místech jako farář, naposled v Holešově. Za stavovského povstání byl obviněn z velezrady a v Olomouci ho vyslýchali a mučili, aby vyzradil zpovědní tajemství. Sedmnáctého března 1620 popálený a s vykloubenými rameny zemřel. Stal se patronem kněží, zpovědního tajemství, vytrvalosti v útrapách a odpuštění nepřátelům.

Dnes již také svatý papež Jana Pavel II. při kanonizaci Jana Sarkandera řekl: „Dnes já, papež římské církve, jménem všech katolíků prosím za odpuštění křivd, spáchaných na nekatolících v pohnutých dějinách tohoto národa; zároveň ujišťuji, že katolická církev odpouští všechno zlé, co vytrpěly zase její děti. Ať je dnešní den novým začátkem ve společné snaze následovat Krista, jeho evangelium, jeho zákon lásky, jeho touhu po jednotě věřících v Kristu: «Aby všichni jedno byli» (Jan 17,21).“

Socha sv. Jana Sarkandera

HUMOR ZA KOSTELEM

Autentické výroky dětí

Brněnskému Diecéznímu katechetickému centru je zaslali učitelé náboženství. Převzato z Katolického týdeníku č. 1 z 28. 12. 2010.

Katechetka vysvětluje gesto sepjatých rukou: „Když máte hezky sepjaté ruce, pak prsty směřují jako anténky k nebi, aby zachytily spojení s Bohem."
Přemýšlivý žák vykřikne: „A proč se pan farář modlí takhle?" – a naznačuje rozepjaté ruce. Jiný žák pohotově vysvětlí: „Pan farář je satelit!"

Děti prosí pana faráře: „Ukážete nám ty duchy, které máte na faře?" Pan farář se diví: „Jaké duchy? Budova je to sice stará, ale žádné duchy tam nemáme!"
„A co je tedy za těmi dveřmi s nápisem ´Duchovní správa´?"

„Mami, představ si, že pan farář hlásil v kostele, že v úterý bude mše svatá za parníky!"

„Děti, napište, která znáte přikázání."
„Nesmím svádět ženy." „Nebudu tahat zvěř za ohon." „Budeš mít jednu manželku." „Nezhřešíš!" „Cti den sváteční, abys pomnil."

„Jak zní 2. přikázání?" „Koho, čeho, čí?"

„Jak zní 7. přikázání?" Žák rozpačitě mlčí. Katechetka napovídá: „Ne…Nepo…" Žák dokončí: „Nepokoušeš!"

„Jaké úkoly má biskup?"
„Psát ty oběžníky, co se čtou v kostele, a nosit mitru."

„Kdo napsal evangelia?"
„Čtyři evangelíci."

„Jakou smrtí zemřel Jan Křtitel?"
„Salome ho utancovala k smrti"

„Co je potřeba ke spáse?"
„Modlit se, pracovat a číst Katolický týdeník."

„Co se stalo s tvou duší, když jsi byl pokřtěn?"
„Byla mokrá."

OKÉNKO PRO DĚTI

Ježíš vstoupil na nebesa

Pravda o Ježíšově nanebevstoupení je součástí Vyznání víry. Ve skutcích apoštolů čteme mimo jiné: „... byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí" *(Sk 1,9)*.

Znamení oblaku se vyskytuje v Písmu svatém vícekrát. Už ve Starém zákoně se objevuje při předání Desatera Mojžíšovi, při putování Izraelitů po poušti nebo při posvěcení Šalomounova chrámu. V Novém zákoně čteme o oblaku při Ježíšově proměnění nebo právě při nanebevstoupení.

Když vyluštíš následující řetězovku ve tvaru oblaku, dozvíš se, čeho je oblak v Písmu svatém symbolem. Poslední písmeno prvního slova je zároveň prvním písmenem slova následujícího.

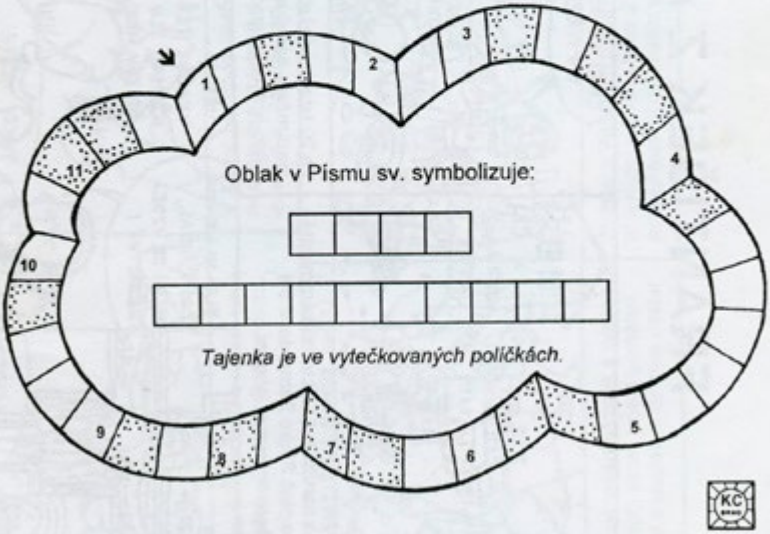

1 – 2 hora Ježíšova proměnění
2 – 3 dřevěný okraj obrazu
3 – 4 kdo vyvedl Izraelity z Egypta
4 – 5 jehla s kulatou hlavičkou
5 – 6 nástroj Ježíšova umučení
6 – 7 obilnina, z které se peče chléb
7 – 8 počet blahoslavenství
8 – 9 zázračný pokrm na poušti
9 – 10 stojan ke čtení Písma v kostele
10 – 11 orgán čichu
11 – 12 útvar v čele s prezidentem

AKTUÁLNĚ!

Papež František: Nemějte strach

Rozhovor s redaktorem italského listu La Stampa o koronavirové infekci. Z internetového deníku Vatican Insider z 20. 3. 2020 přeložil M. Glaser. Převzato z Vira.cz, kráceno.

Svatosti, blíží se Velikonoce „za zavřenými dveřmi" a bohoslužbami dostupnými pouze na internetu, v televizi či rozhlase. Mnozí to budou vnímat jako další bolest uprostřed utrpení. Jak prožít Velikonoce v pandémii?

„V pokání, soucitu a naději. A v pokoře, protože nezřídka zapomínáme, že v životě se vyskytují „tmavé zóny", temné chvíle. Myslíme si, že mohou nastat jenom pro někoho jiného. Tato doba je však temná pro všechny, nikoho nevyjímaje. Je poznamenána bolestí a stíny, jež vstoupily do domu. Je to jiná situace než ty, které jsme prožili. Také proto, že nikdo nesmí zůstat nedotčen, těchto svízelných dnů se účastní každý."

Je v této době zvláště potřebné se modlit?

„V mysli se mi vybavuje, jak apoštolové volali v bouři na Ježíše: »Mistře, hyneme« (Mk 4,38). Modlitba nám umožňuje chápat naši křehkost. Je to volání chudých, těch, kdo hynou, a vnímají nebezpečí a samotu. A v obtížné a beznadějné situaci je důležité vědět, že je tu Pán, ke kterému se lze přimknout."

Jak nám může pomoci Bůh?

„Podporuje nás mnoha způsoby. Dodává nám sílu, je nám nablízku jako učedníkům, kteří Jej v bouří prosili o záchranu. Anebo když podal ruku tonoucímu Petrovi."

Kde mohou nevěřící nalézt oporu a povzbuzení?

„Nechci rozlišovat věřící od nevěřících. Všichni jsme lidé a jako lidé jsme všichni na stejné lodi. A nic lidského nesmí křesťan považovat za cizí. Tady se pláče, protože to bolí. Všechny. Lidství a utrpení jsou společné. Pomůže nám součinnost, vzájemná spolupráce, smysl pro odpovědnost a duch obětavosti, jež se rodí na mnoha místech. Nedělejme rozdíly mezi věřícími a nevěřícími, jděme ke kořeni: k lidství. Před Bohem jsme všichni děti."

Tato planetární krize se vyznačuje také sítí solidarity, tvořené mnoha tisíci lidmi, kteří přinášejí oběti pro dobro ostatních. Až se všechno skončí, prospěje to něčemu v budoucnosti?

„Jednou provždy to bude všem lidem připomínat, že lidstvo je jediné společenství. A také to, jak důležité a rozhodující je všeobecné bratrství. Musíme přemýšlet o tom, že to bude trochu jako po válce. Nebude už „ten druhý", nýbrž my. Z této situace totiž budeme moci vyjít pouze všichni společně."

Odkud musíme jako lidské bytosti začít?

„Musíme si ještě více hledět kořenů: prarodičů, starých. Vytvářet mezi sebou opravdové bratrství. Ukládat si do paměti tuto obtížnou zkušenost, kterou prožíváme všichni společně. A jít kupředu s nadějí, která nikdy neklame. Toto jsou klíčová slova nového začátku: kořeny, paměť, bratrství a naděje."

KORONAVIRUS: JAK MU ČELIT

Rady pro zvládání strachu pro děti i dospělé

Zvol si „mediální dietu" - stačí dva momenty během dne, aby ses informoval z dobrých zdrojů. Nechat se stále „odstřelovat" informacemi je zbytečné, zvyšuje to strach a bere síly

Můžeš cítit mnoho emocí nebo žádné: je to přirozená reakce na stres – je dobré své prožívání sdílet – najdeš podporu druhých a nadhled.

Odbornou pomoc naleznete na:
www.akpcr.cz
www.delamcomuzu.cz
www.czap.cz
Linky pomoci apod.

Zůstaň ve formě: sportuj, koukni na film, zachovej pravidelnost spánku

Pokud ti je delší dobu psychicky zle, neboj se požádat o odbornou pomoc.

Řiď se hygienickými normami doporučenými ministerstvem zdravotnictví

Dokud se Češi smějí, žijí... pozitivní postoj pomáhá tobě i tvému okolí

Informace jsou důležité - je dobré sledovat pouze oficiální zdroje Ministerstva zdravotnictví – koronavirus.mzcr.cz

Je možné, že se ti hůř rozhoduje a soustředí, to je také normální důsledek stresu

„Drž lajnu" - zachovej si všechny své běžné zvyklosti, buď kreativní ve strukturování svého času, zůstaň ohleduplný a solidární.

Projevuj blízkost a pozornost, vytvoř bezpečný prostor.

Sděluj pravdu jednoduchým způsobem

Umožni dětem, aby si mohly zachovat příjemné zvyklosti: hra, školní aktivity, aktivity venku...

Vyber adekvátní obrázky a informace. Najděte si chvíli, kdy budete informace sledovat společně. Děti potřebují, aby byl obsah srozumitelný a uklidňující.

Ujisti děti, že mnoho odborníků (lékaři, zdravotní sestry...) pracuje na tom, aby zajistili bezpečí a péči nemocným. Mluvte spolu o vině solidarity a zkuste udělat společně něco pro druhé.

CIPE Český institut pro psychotraumatologii a EMDR

ASOCIACE KLINICKÝCH PSYCHOLOGŮ ČESKÉ REPUBLIKY

EMDR

Sistema Socio Sanitario Regione Lombardia ATS Bergamo

Převzato z Perspektiv č. 7 Kat. týdeníku z 11.–17. 2. 2020
Papež Jan Pavel II. při návštěvě Velké Británie 1982

Dne 18. května 2020 si připomínáme 100. výročí narození sv. papeže Jana Pavla II.

Narodil se jako Karol Wojtyla ve Wadowicích v Polsku.

Je užitečné připomenout si jeho první slova po zvolení papežem ke shromážděným davům na Svatopetrském náměstí v Římě:

„Nebojte se!“

Tento pozdrav můžeme v naší dnešní těžké situaci chápat i jako výzvu:

„Nebojte se, s pomocí Boží to zvládnete!“

Svatý Jane Pavle, prosíme, buď nám nápomocen svou přímluvou!

Závěrečné upozornění redakční rady
Příští číslo OŘÍKu vyjde před svátkem sv. Václava. Uzávěrka příspěvků je 30. 8. 2020. Přijímají je P. Ludvík Bradáč, ŘKF Ostrovačice, 546 427 392, ostrovacice@diecezе.cz a Jiří Koch, Veverské Knínice 145, 533 533 279, kochvk@quick.cz. Dopředu děkujeme!

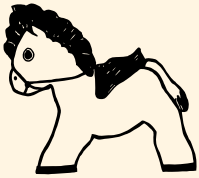

OŘÍK – farní zpravodaj ŘKF Ostrovačice (Říčany) a ŘKF Veverské Knínice.
Vydává ho ŘKF Ostrovačice, nám. V. Mrštíka 45, 664 81 Ostrovačice, IČ: 65265793.
Je registrován na MK ČR pod evid. číslem MK ČR E 18122.
Vychází 3x ročně, před Velikonocemi, ke svátku sv. Václava a před Vánocemi.
Redakční rada: Ludvík Bradáč, Pavlína Kadlčková, Jiří Koch, Jarmila Pololáníková, Marie Ševčáková Tisk: BRKO Brno
Obsah zpravodaje můžete také sledovat na internetových stránkách www.orik.cz.